

12 СУСПІЛЬСТВО

ЗНАЙ НАШИХ

«Веселка» збрала нагороди на Всеукраїнському фестивалі хореографічного мистецтва

Чотири призові місця посів на 5 Міжобласному – 1 Всеукраїнському благодійному фестивалі-конкурсі дитячого та молодіжного хореографічного мистецтва «Візерунки на Росі» танцювальний колектив «Веселка» Вергунівського будинку культури.

– Фестиваль проходив у Корсуні на початку грудня. Участь брало багато колективів з міст і сіл різних областей України. Вікові категорії танцюристів теж різні: старші діти й молодші, – розповіла керівник «Веселки» Вікторія Манько. – Цей фестиваль перший рік всеукраїнський, до цього був обласним. Наша молодша група виступала в оновленому складі, з учасниками, які почали танцювати з вересня. У них був дебют. Досить вдалий. Молодша група посіла 1 місце в своїй віковій категорії. Окрім того, наші середня та змішана групи здобули II місце. А старші діти вибороли гран-прі фестивалю.

ЗДОБУТКИ

Учні та викладачка Мошнівської музичної школи стали дипломантами міжнародного конкурсу

Неодноразові переможці музичних конкурсів з Мошнівської ДМШ збрали низку нагород на VI Міжнародному фестивалі – конкурсі інструментального, вокального, хореографічного та теоретичного мистецтва «Мій світ – мистецтво». Фестиваль проходив у Черкасах, в приміщенні Черкаського музичного училища ім. Гулака-Артемівського.

За словами директора мошнівської ДМШ Віти Бойко, у конкурсі взяли участь виконавці початкових мистецьких закладів з міст Черкаси, Кривий Ріг, Золотоноша, Шпола, Умань тощо. Не налякали грудневі морози й учнів Мошнівської дитячої музичної школи. До складу журі входили викладачі вищих спеціальних навчальних закладів, діячі хореографічних асоціацій України, знані у галузі культури та мистецтва медійники, заслужені та народні артисти України.

– Наші вихованці стали дипломантами у номінації «Інструментальна музика» Маріам та Анна Касем отримали диплом III ступеня кожна. Юлій Незгодюк нагороджений дипломом II ступеня, – розповіла директорка Мошнівської ДМШ. – У номінації «Вокал», дуєт у складі Вероніки Бас та Вікторії Черняк здобув диплом II ступеня. До того ж Вероніка отримала окремо диплом II ступеня. Денис Шульга, Людмила Левченко та Вікторія Черняк стали лауреатами III ступеня. Окрім того, викладачка нашої музшколи Марина Биковець отримала диплом I ступеня в номінації «Естрадна пісня» (доросла категорія).

АВТОРСЬКА КОЛОНКА

«Насправді всі ми – мігранти»

Ася Счастлівцева – учасниця навчального туру для журналістів, організованого Інститутом міграційної політики (м. Берлін) про мігрантів і проблеми, з якими вони стикаються, у своїй колонці для «Сільських обривів».

На перший погляд, яке відношення має Україна до теми мігрантів, думала я. Є невелика частина людей, яка приїздить із сусідніх країн. Як виявилось – помилялася. Насправді не тільки вони, а й всі ми – мігранти. Ми, звиклі змінювати місце проживання, пересуватися з маленького міста до великого, а з великого до більшого у пошуках кращої роботи, кращих технологій і кращих правил. Усі, хто рятується від диктатури, голоду або війни – в одному човні.

За визначенням Міжнародної організації міграції (МОМ), мігрант – це особа, що з власної волі або примусово перетинає державні або адміністративно – територіальні кордони з метою зміни місця проживання або без такої зміни незалежно від правового статусу, причин переміщення чи тривалості перебування. Виявилось, що я сама декілька разів в житті стала мігранткою. Наприклад, коли їздила вчитися в Європу, а потім коли поїхала з рідного міста працювати в Київ. За міжнародним правом, у першому випадку я вважалась мігрантом з причини навчання. Можна бути мігрантом одружившись за кордоном. І таких класифікацій декілька. Крім проблем, з якими мігранти (тобто всі ми) зіштовхуємося на новому місці, дуже часто в нашій пресі використовують термінологію, яка вважається неприпустимою за міжнародним законом та журналістською етикою.

Приміром, людей, що виїждять працювати за кордон, тобто трудових мігрантів, все частіше в пресі починають називати «гастробайтерами». Як зауважила директорка Інституту міграційної політики в Берліні Ольга Гуліна, журналісти, в тому числі і закордонні, вважають, що «гастробайтер» – це дружня назва громадян, які приїхали заробляти гроші в іншу країну. Насправді, це нацистський термін. У Третьюму Рейсі з'явилися такі поняття, як «Цвангс – арбайтер» (нім. Zwangsarbeiter – «примусовий працівник», по суті, трудовополонений) та «Остарбайтер» (нім. Ostarbeter) – такий самий «примусовий» зі Сходу, Східної Європи.

За словами Олексія Позняка, завідувачого сектором міграційних досліджень Інституту демографії та соціальних досліджень НАН України, до 2014 року внутрішня міграція в Україні була не дуже інтенсивною. В основному Україна асоціювалася із зовнішньою міграцією, оскільки вважалася одним з донорів робочої сили в Європі. Після подій 2014 року кількість зовнішніх трудових мігрантів збільшилася. За даними Інституту, це 2,7 млн осіб. Держстат дає меншу цифру – 1,3 млн.

Наступна особливість з нових тенденцій – це зростання навчальної міграції серед молоді. За підрахунками Інституту, цифра перевищує 60 тис. Причому, якщо раніше велика концентрація була на престижних ВУЗах, то тепер дуже багато навчаються у приватних, які в рейтингах особливих місць не займають.

Ще одна особливість, це посилення тенденції переходу тимчасової трудової міграції в постійну форму. Тобто людина почала трудову діяльність за кордоном досить давно, обжила в країні і приймає рішення не повертатися. За даними дослідження Держстату, у 2017 році першу сходинку посіла Польща, на неї припадає 39% зовнішніх трудових мігрантів, на Росію 26%, Італію – 11% і Чехію – 9%. Сюди виїздить не лише «розум» нашої країни, але й «умілі руки». Українські підприємці скаржаться, що не можуть набрати кваліфікований персонал. За даними експрес – огляду, який робила одна з українських компаній в третьому кварталі 2017 року, – 43% українських підприємств вже мали проблеми з підбором персоналу і ще 28% прогнозували відповідні ризики в майбутньому.

Після революції Україна стала розглядатися світом як міст між Сходом і Заходом. Європейська країна нової формації, яка, отримавши свободу, може стати майданчиком для створення механізмів нової реальності. Як країна, відкрита до змін. Україна може стати такою, якщо перестане розставляти пастки для тих, хто вже давно живе за новими правилами. Якщо перестане городити стіни там, де потрібні двері, і навчиться вибудовувати захист там, де це дійсно потрібно. Якщо дасть повітря тим, хто його потребує. Тому що сьогодні всі ми – мігранти. І це вже не проблема, а реальність, з якою необхідно будувати правильний діалог.